

Truman Capote

O AMINTIRE DE CRĂCIUN

ILUSTRAȚII
DE BETH PECK

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE CONST. POPESCU

ARTHUR

Închipuiți-vă o dimineață pe la sfârșitul lui noiembrie. Zorii unei dimineți de iarnă, acum mai bine de douăzeci de ani. Închipuiți-vă o bucătărie încăpătoare, într-o casă veche, într-un orașel de provincie. Obiectul cel mai de seamă din cameră e un godin negru uriaș. O masă mare, rotundă, și două balansoare așezate în fața căminului completează mobilierul. Trosnind în cămin, focul și-a început astăzi activitatea sezonieră.

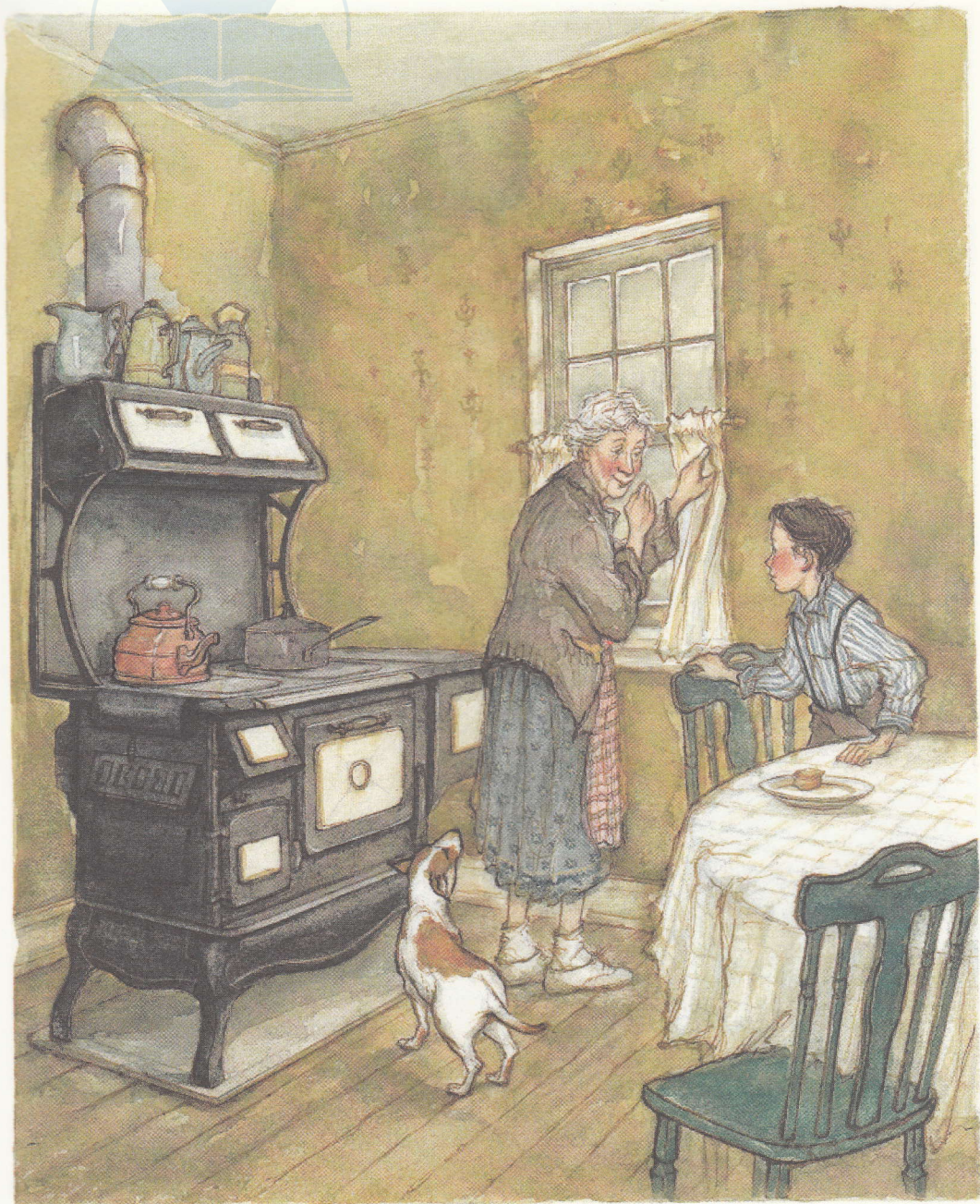
La fereastra bucătăriei stă o femeie cu părul cărunt, tuns scurt. Poartă pantofi de tenis și un pulover. E o femeie micuță și neastâmpărată ca o găinușă. Din cauza unei boli îndelungate din tinerețe, s-a gheboșit jalnic. Fața ei ieșită din comun, bătută de soare și de vânt, aduce cu a lui Lincoln, aceleași trăsături neregulate, dar delicată și cu oase fine. Ochii de culoarea sherry-ului privesc timid.

— O, Doamne, exclamă ea, iar respirația ei aburește geamul bucătăriei, a venit vremea prăjiturilor cu fructe.

Mie mi se adresează. Am șapte ani, iar ea peste șaiszeci. Suntem veri foarte îndepărtați și locuim împreună de când mă știu. În casă mai stau și alte rude. Deși au autoritate asupra noastră și ne fac deseori să plângem, noi nu-i prea băgăm în seamă. Suntem prieteni nedespărțiți: ea îmi spune Buddy, în amintirea unui băiețel, odinioară prietenul ei cel mai bun. Acest Buddy a murit prin 1880. Pe atunci prietena mea era copil și așa a și rămas.

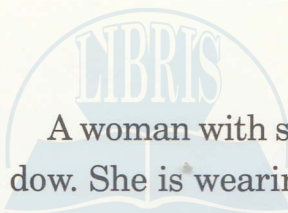
— Am știut-o înainte să mă dau jos din pat, spune ea întorcându-se de la fereastră, cu un entuziasm plin de hotărâre în priviri. Ceasul de la tribunal a bătut atât de rece și de limpede. Nu se mai aude nici o pasăre cântând. Au plecat desigur spre țările calde. Buddy, nu te mai îndopa cu biscuiți! Adu trăsurica! Ajută-mă să-mi găsesc pălăria! Avem de copt treizeci de prăjituri!

Imagine a morning in late November. A coming of winter morning more than twenty years ago. Consider the kitchen of a spreading old house in a country town. A great black stove is its main feature; but there is also a big round table and a fireplace with two rocking chairs placed in front of it. Just today the fireplace commenced its seasonal roar.

A woman with shorn white hair is standing at the kitchen window. She is wearing tennis shoes and a shapeless gray sweater over a summery calico dress. She is small and sprightly, like a bantam hen; but, due to a long youthful illness, her shoulders are pitifully hunched. Her face is remarkable – not unlike Lincoln’s, craggy like that, and tinted by sun and wind; but it is delicate, too, finely boned, and her eyes are sherry-colored and timid. “Oh my,” she exclaims, her breath smoking the windowpane, “it’s fruitcake weather!”

The person to whom she is speaking is myself. I am seven; she is sixty-something. We are cousins, very distant ones, and we have lived together – well, as long as I can remember. Other people inhabit the house, relatives; and though they have power over us, and frequently make us cry, we are not, on the whole, too much aware of them. We are each other’s best friend. She calls me Buddy, in memory of a boy who was formerly her best friend. The other Buddy died in the 1880’s, when she was still a child. She is still a child.

“I knew it before I got out of bed,” she says, turning away from the window with a purposeful excitement in her eyes. “The courthouse bell sounded so cold and clear. And there were no birds singing; they’ve gone to warmer country, yes indeed. Oh, Buddy, stop stuffing biscuit and fetch our buggy. Help me find my hat. We’ve thirty cakes to bake.”

